

Novellen **Undervejs** er et bearbejdet "fraklip" fra novellen **Version 2.2: I frost og glød**, som indgår i bogen **Et strejf af vanvid** af Marianne Lapp (udgivet i 2018 på Books on Demand).

I novellen **Undervejs** møder du eller hører om en række navngivne personer.

De optræder også i **Version 2.2: I frost og glød**.

Christian (Chris), der for få måneder siden er flyttet fra Nordjylland til København for at studere

Rudi Delacroix, hans gode ven og studiekammerat. De kender hinanden fra en efterskole

Beth, Christians mor

Sigge (Sigurd), Christians stedfar

Svend, Rudis far

Helen, Rudis mor

Katja, Rudis lillesøster, omtrent et år yngre end Rudi

Nete, Rudis lillesøster, ca. fire år yngre end Rudi

Christian og Rudi befinder sig en vinteraften i Kastrup Lufthavn. Her venter de på, at Christians forældre kommer hjem fra en ferie. I ventetiden tænker Christian blandt andet tilbage på en rejse, han har været på for nogle år siden sammen med Rudi og vennens lettere ustyrlige familie.

UNDERVEJS

Delacroix'erne havde lånt sig frem til en større bil med hele to bagsæderækker. Det var en gammel løgn, at det var sket for at få tilstrækkelig trækraft til campingvognen over Alperne. Christian var pinligt berørt over besværet, efter at hans mor havde gjort ham opmærksom på pladsbehovet. Ud over hans egen ranglede person var der kubeteltet, som ham og Rudi skulle dele, luftmadrasserne, soveposerne, fiskegrejet plus det løse. Beths salut havde lydt: Christian skulle vel næppe sidde på skødet af nogen?

Hans følelse af at være en påduttet ballast forsvandt dog på første rastestelle mellem currywurst og billigt, kulørt slik. Svend var meget tilfreds med, hvor godt bilen - som de havde døbt flodmonsteret - lå på vejen. De var allerede næsten en time foran tidsplanen. Målet var Middelhavet med forskellige stop undervejs. Katja ville absolut se domkirken i Milano. Der pågik forhandlinger.

På dag to sænkede de slagskibe og kom op og toppes. Rudi, som havde tendens til at være mere barnlig,

når hans søstre var i nærheden, påstod harmdirrende, at Christian snød. I hvert fald skulle han slå ørene ud. B2, blev der sagt. Ikke E2.

"E som i evnesvag ..."

"Mor," klagede Katja fra midtersædet. "De slås ..."

"Rudi," skældte Helen. "Det er I simpelthen for store til."

Rudi skulede. Ét var at være sydebukken, når de irriterende søstre hang med skuffen (som regel efter en diskret, fysisk afstrammelse). Men han fandt det åbenlyst urimeligt i andre situationer. Christian gned sin overarm, der snurrede efter lammeren. Lidt efter plagede Rudi for, at de tog forbi Ørnereden. Den lå syd for München og ikke voldsomt langt fra den planlagte rute.

"Chris vil også gerne se den. Det er historisk."

"Det er ikke noget for tøserne, vel?" sagde Helen. De bekræftede enstemmigt og artigt.

"Men det er to mod to," fastholdt Rudi.

"Det er lidt en omvej. Jeg troede ikke du gad køre mere end højst nødvendigt?" spurgte Svend. "Hvad med dig, Chris? Er det et brændende ønske?"

*

Rudi støvsugede støjende bægeret for de sidste dråber Fanta. De sad på førstesalen i Terminal 3 med udsigt over check-in-skrankerne og gloede på zigzagmønstret af kommende og gående. Foran døren ind til ankomstområdet blev der uddelt en lind strøm af knus og kram. Mængden af folk tyndede dog mærkbart ud her sidst på aftenen. Sigge og Beth var 40 minutter forsinket. Der var åbenbart uvejr i den del af Tyskland, hvor de havde et flyskift. De var garanteret godt møre i bærret oven på den lange tur og tidsforskellen. Og så sluttede strabadserne ikke engang her. De skulle videre til Aalborg og derefter køre tre kvarter i bil, før de kunne smide stængerne velfortjent op i sofaen. Christian skævede til infoskærmen. Der skulle ikke meget mere slinger i valsen til, før hans forældre missede indenrigsafgangen.

"Så må Lufthansa hoste op med et hotelværelse."

Jah. Han havde da plads nok, men ikke noget, de kunne ligge på eller ekstra dyner. Rudi kiggede på sit ur. Nu gik han ned og hørte damen i informationsskranken, om Beth og Sigge overhovedet var lettet fra Frankfurt. Købte Christian kaffe til dem imens?

"Der er også Starbucks ..."

"Ikke det der amerikanske bluff ..." sagde Rudi og sprang ned ad trappen.

Og MacD var? tænkte Christian og høvlede den tomme emballage i skraldespanden. I det samme fik LH-flyet ny og endnu senere ankomst, som endegyldigt jordede den videre færd. Pokkers. Hans mor var nok oppe at ringe. At komme for sent til transportmidler toppede listen over ting, hun frygtede mest.

*

Helen skuttede sig i den sommervarme bil. Hitlers fritidshytte var et forkasteligt udflugtsmål. Den burde være brændt og revet ned. Hvad blev det næste? At de skulle omkring en kz-lejr?

"Vi kan ikke lave historien ugjort," sagde Svend. "Det er sket. Vi kan enten lukke øjnene eller beholde dem åbne og prøve at lære af ugerningerne."

Christians stilfærdige, men usande argument om, at han aldrig havde været højere oppe end Himmelbjerget, vendte diskussionen. Ruten blev justeret. Ruds forældre ville aldrig opdage det. Ørnereden lå hele 1800 meter oppe, mens Bloksbjerg i Harzen vist kun var omkring en kilometer. Kehlstein var selve magtens tinde. Rudi var svært tiltrukket af den borede tunnel inde i bjerget og messingelevatoren. De nøddebrune glugger plirrede veloplagt mod Christian. Han lod til at have glemt alt om E2 og andre fejltagelser. En kanon detour. En sejr over det feminine flertal, han til daglig "led" under.

*

De var lige lettet dernedefra, lød meldingen. Rudi var næsten sikker på det med hotelværelset. Selvom der lå en station lige under terminalen, kunne Lufthansa da ikke bare lade tre og fem være lige. Christians forældre havde krav på deres connecting flight i dag eller i morgen. Med mindre Christian ville genne dem videre i et bumletog tværs over Danmark?

"Nej, sgu da. De må overnatte et sted. Det er bare lige hvorhenne."

"Nu gider jeg ikke gå ned og spørge igen. Der findes en løsning. Om det er et bestemt hotel eller et vist beløb, man får til rådighed, det ved jeg ikke."

Han tog låget af kaffen, hvori Christian havde doseret mælk, og snusede til den. Takkede. Det var desuden begyndt at sne. Mente, at de risikerede at blive omdirigeret til Sverige.

Rudi havde hægtet sig på Christians lille udflugt til Kastrup. Det var ved at være længe siden, han havde sagt hej til Sigge og Beth. Om det så bare var for den korte mellemlanding, hvor der var tid til en hurtig kop kaffe. På Starbucks - som Beth havde fået en svaghed for.

*

Det var ikke så ligetil at få adgang til Ørnereden. Man skulle booke en bustur, og der var først seks ledige pladser den efterfølgende dag, hvilket udløste en fornyet afstemningsrunde. Katja smed sit tyggegummignaskende lod i vægtskålen. Der røg Helens drømme om italiensk ro og fred under cypresser og mandeltræer. Svend havde straks store planer for resten af dagen. Først ledte de efter logi, mens tunge regnskyer begyndte at gnide sig op af bayerske tinder. Campingpladserne var enten

optagede eller uden ledige hytter. Teltet var udelukket, da der var lovet adskillige millimeter. De endte med et motel, koblede campingvognen fra for at fortsatte til Münchens store, tekniske museum. Christian var en smule paf over udviklingen. Men det lod ikke til at være første gang, at familien afveg fra en plan. De nåede nok resten: poolen, pastaen og naturen, forsikrede Helen Christian om, mens de ventede på Svend, der cirklede efter en parkeringsplads til flodmonsteret. Det tog en evig tid.

*

Rudi ringede til Helen for at høre reglerne. Hun rejste tit med jobbet og strandede af og til i en eller anden skodby. Christian betragtede Rudi fra siden. Altid den samme tynde jakke i sort cowboystof. Om vinteren - som i dag - havde han en tynd sweater eller hoodie indenunder. Tit kasket, aldrig hue, da den kraftige manke varmede al rigeligt og dækkede ørene. Christian tænkte på de to stakler i otte kilometers højde. Nederen at måtte skifte Thailands fugtigvarme ud med småsøj og en temperatur, der vippede omkring frysepunktet. Kendte han sin stedfar ret, stod termostøvlerne og hyggede sig i Frederikshavn.

"Hun mener, at hvis forsinkelsen er på under tre timer, så er der ikke noget at komme efter. Men hun er ikke sikker," sagde Rudi.

"Så er det godt, de har råd til et værelse," sagde Christian. "Du behøver altså ikke blive hængende ... Nu, hvor det er ved at udvikle sig til en midnatsforestilling."

"Næh," trak Rudi på det og fulgte en solbrændt tøjsegruppe med øjnene. De virkede til at have haft mere held med et direkte charterfly. Ivrigt pludrende styrede de mod nedgangen til togperronerne.

Det var ikke fordi, Christian ikke gad eller ikke nød at hænge ud med Rudi. Men den lille, ildevarslenende uro begyndte atter at røre på sig. På vejen ud i lufthavnen var det ellers lykkedes ham at presse den helt ned under bussens hjul. Men Beth var vel fuld af historier og indtryk fra ferien. Første gang i Thailand og så videre. For det andet: hvorfor skulle hun begynde at snakke om alt det halvtunge fra juleferien - netop her? For det tredje havde Christian været meget eksPLICIT. Nu vidste de det. Rudi og andre venner og kammerater vidste det ikke endnu. Han ville fortælle Rudi det efter studiestarten. I ro og mag på sin egen måde. Dét var Beth også blevet mopset over. Som om hun rendte og sladrede til gud og hvermand? Og hvad så, hvis hendes ene søn var til fyre? Det var vel en privat sag.

Rudi skubbede blidt til Christians ene albue. Der skulle altså meget sne til, før de sendte flyene til Sverige ... No worries.

"Hvad så?" så han nysgerrigt på Christian. "Jorden kalder."

"Feriekaos. Når det daler med hvidt fra loftet."

*

Det tekniske museum var kæmpestort, superfedt og var i stil med Eksperimentariet. Bagefter var de drattet omkuld på motellet. Rudi lå på tværs af dobbeltsengen og læste i en nyindkøbt bog. Katja sad lænet op ad hovedgærdet og så en eftersynkroniseret film og svarede, når Rudi havde brug for at få

oversat en glose. Tysk var ikke hans spidskompetence. Katjas fingre arbejdede systematisk og havde allerede arrangeret halvdelen af sit hår i fletninger. Det hele så ud til at skulle ende i en tyrolerinspireret frisure.

"Vi hugger om den, har vi besluttet," nikkede Rudi mod udtrækssengen, som Christian havde smidt sig på.

Den havde ret ynkelige fjedre og skumgummimadras. Han var bedøvende. Rummet var stort, og teltet en smule klaustrofobisk. Katja havde en T-shirtkjole på, der egentlig bare var en meget lang bluse. Hendes fyldige front spændte det tynde, hvide stof ud. Apropos halve og hele kuglesfærer på teknikudstillingen. Hun gav sig til at prikkede til Rudis lår med sine bare tæer. Snoede en elastik om en fletning og sendte Christian et drilsk blik, der mindede en hel del om Rudis.

Svend havde på færgen til Tyskland advaret Christian om, at hans afkom tirrede og drillede hinanden, mest "de to store". Christian var som enebarn at betragte som opdagelsesrejsende på et uudforsket kontinent og havde brug for tolkning af grynt, skrig og bisserier. Som om han ikke vidste det i forvejen. Jojo, havde Svend sagt. Men på turen var de spærret inde i en forholdsmæssig lille kabine, uanset om de var adskilt af en sæderække eller ej. Det havde tendens til at være udslagsgivende, at Katja og Rudi var tvunget til at indånde den samme luft i mere end to timer ad gangen.

*

Rudi gav Christian ret. Han havde været fejlcastet dengang. Helen og Svend havde påtænkt den flegmatiske bogorm rollen som Jimmy Carter på Camp David. Sådan kom det ikke til at gå.

*

Katja ville ham et eller andet, indså Christian, da hun vedblev med at stirre muntert på ham. Hun fandt åbenlys fornøjelse i at prøve at meddele sig uden ord eller fagter. Eller også var det ikke så skide indviklet: Hun lå inde med den sikre opskrift på, hvad der tændte Rudi af. Christian besad delvis indsigten, men holdt sig normalt i skindet. Vennen flammede hurtigt op og faldt lige så hurtigt ned igen, men det kunne være over the top. Rudi anerkendte heldigvis andres ret til at prankste ham. Ligesom han selv holdt af at pirke, stikke og udtænke syge jokes og grænsesøgende øgenavne.

"*Un-vergesslich?*" spurgte Rudi med næsen i sin bog om kraftfulde firtaktsmotorer.

"Svagpisser," svarede Katja frejdigt. "*Sclampe ...*"

Rudi brummede.

"*Tunte,*" sendte Katja en kæk, lyserød boble i brorens retning.

"Kaje," hvislede Rudi uden at se op.

Ordvekslingen fortsatte og endte i en heftig pudekrig, og til Rudis forargelse tog Christian Katjas parti. Kort efter fyldtes motelværelset med hvide dun og derefter pudsstøv, da Christian uforvarende fik ramt

lysekronen, der slap sit tag i loftet, og hvis udrevne ophængskrog efterlod et betragteligt hul.

*

Rudi lå hen over bordpladen, hulkende af grin. Stadig urkomisk. Man havde *uforvarende* medbragt en manipulerende lille bandit, der bidrag til at fucke alle planer op og forrykkede dynamikken. Han ku' tydeligt se den gamle receptionist for sig. Han var gået helt op i limningen over fjerene, kaskaderne ... Det hele endda på dag 2.

En *sag*, ligefrem? tænkte Christian adspredt. Hvorfor lød det som en af Beths pertentlige hængemapper på plejecenterets kontor?

"Hvorfor kom du lige til at tænke på det?" spurgte Rudi og tørrede det ene øje.

"Dunno ... gode ferier, vel."

"Ha. Ja, den var rigtig god. Og så den skide lampe. Den faldt fuldstændigt fra hinanden, da de forsøgte at hænge den op igen. Hvorfor var det så lige så vigtigt, når der var et kæmpe krater, der først skulle fikses?"

"Ordnung muss sein."

*

Sådan var det at have ureglerlige teenagere på bagklappen. Man endte med en ekstraregning for: et styk smadret lysekrone, et styk ødelagt loft, tre styk ødelagte hovedpuder (de var jævnt mølædte, inden kampen var startet), et styk ødelagt sengebund (påstod tyskerne).

Svend var tosset, og Rudis og Katjas mørke manker hvidpudrede. Katja ømmede sig. Hun havde reddet sig en kæmpe bule på skinnebenet under den vilde jagt fra seng til seng til skrivebord til natbord og retur. Hyleskægt. Christian skyndte sig at gå til bekendelse vedrørende lysekronen. Helen kom med en søvndrukken Nete på slæb, hidkaldt af larmen.

"Nogen syntes, de skulle genopføre udvalgte dele af 2. verdenskrig," harcelerede Svend.

*

Katja havde allerede ytret noget om sommerferie. At de tre burde stikke sydpå i en bil og lave et eller andet fedt. Noget rive rafting eller hvad hed det der, hvor man kørte langs wirer over dybe kløfter? Rudi stillede kaffekruset fra sig og knækkede fingre.

"Jeg havde lige fortrængt, hvor galt det kan gå."

"Adrenalin? Det kan vi da godt."

"... joeh," smilede han. "Det var altså ikke mig. Katja har aldrig taget medansvar. Hun startede det."
"Det kan godt være. Men det er kun dig, der ved, hvad der skete derude. Hvad skruede du lige på?"
"Ingenting," himlede Rudi teatralisk. "Det var et *mareridt*. Vandet bare steg og steg. - Vi skal i hvert fald ikke til Tyskland. Der ligger stadig en ubetalt regning og venter."

*

Der stod blålige damtskyer ud af Svends lodne ører. Men det var ingenting i forhold til, hvor hvidglødende han blev et kvarter efter. Overalt lå et tykt blandet lag af dun fra puderne og kalk fra loftet. Rudi kom styrtende ud fra badeværelset med et håndklæde slynget om hoften. Der var sprunget et rør. Det var ikke til at standse, og en oversvømmelse af både badeværelse og motelværelse var snart en realitet. Christian huskede noget om "red, hvad redes kan" og en usædvanlig bister Helen.

*

"Tag nu bare hjem. Inden de får bagagen og sat snesko på ... og bliver enige om, hvor de skal crashe," sagde Christian.

"Jeg har lige så travlt, som dig," drævede Rudi.

De havde ikke timer ude på skolen før klokken ti næste dag.

"Har du ikke skrevet, at jeg kom herud?"

"Jo."

"Så bliver de kede af, hvis jeg brænder dem af ... Så du vil gerne på udflugt med Katja, jamen jamen. Fino. Så kan I sludre om bøger, mens jeg får fred. – Pudsigt nok går hun aldrig så hårdt til dig, som hun gør til andre," sagde Rudi.

"Nej, hun er en klog tøs."

Og skrupskør, tilføjede Christian indeni. En medarbejder udstyret med en svaber stirrede sigende på dem. De forlod barstolene, daffede videre ned i hallen og videre ind til den gamle terminal for at foretage sig et eller andet.

*

Næste dag silede det ned. Svend var fortsat skuffet over de to store plus det såkaldte velopdragne feriebar. End ikke Ørnereden, den sagnomspundne feriehytte, kunne mildne hans stemning. Helen havde hede drømme om at kyle nogen ud fra 1834 meter, nok mest sin mand. På præcis samme tidspunkt kunne hun have ligget i en italiensk, indendørs swimmingpool med et køligt glas Chianti inden for rækkevidde. Nete stod ved siden af Christian, fregnet og tapper. De beundrede udsigten, så vidt det var muligt gennem gardinet af vand. Nete spurgte ham, om der havde været ørne dengang Hitler

levede?

"Både nu og dengang," svarede han. "Tror jeg da. Men de gider heller ikke være våde."

"Hvilken slags?" spurgte hun høfligt, altid ulideligt præcis. "Den på rigsvåbnet?"

*

"Det bli'r altså kun os tre til sommer, uanset hvad. Uanset hvem eller hvor mange af os, der får kæreste på, og uanset hvor godt selskab han/hun er."

"Har Katja da fået fyr på?"

Rudi trak på det. Det lød på ham, som om der muligvis var en på bedding. Stakkels gut. Han blev da ædt med hud og hår.

"Jeg gider ikke noget fnidder. – Zipline, hedder det. Det der med wirene. De har det flere steder, har jeg læst."

"Hvem? Hvad er det for en starut?"

"Hvor skal jeg vide det fra?" trak Rudi på skulderen. En isnende luftstrøm ramte dem, da de passerede en af hallens indgange.

Endnu en tilforladelig indgang, noterede Christian sig ærgerligt. At tage det, vende det i luften - sige i et let tonefald: "Han/hun – potato/potato."

Rudi gav ikke meget for Helens bonmot om, at ting havde det med at køre skævt, når man var tre. Hvis det var så djævleblændt et antal, hvorfor havde hun så fået tre børn? Nå. Han skulle på det lille hus og forsvandt.

Christian studerede skærmen igen, hvor der blinkede rødt ud for Lufthansaflyet. Ikke så længe nu, som der havde været. Hvad var det præcis, han frygtede? At hans mor iførte sig falkeblibket for småindigeret at konstatere, at Rudi vel var informeret? At hun og Sigge var de sidste på kloden til at få besked. Rudi ville formentlig sætte et blankt fjæs op. *Og? - Godt for dig, men hvad kommer det egentlig mig ved?*

Christian havde allerede på afstand registreret den ranke skikkelse. Han kunne ikke gøre for det; mænd med den rette type kasket gjorde ham blød i knæene. Hvis der fulgte en uniform med, trak det ikke nedad. Og med kasket mente han ikke Rudis knaldrøde cap, selvom den også klædte vennen (hvad gjorde ikke?). Rudi sværgede til de større modeller, der kunne rumme, hvad lærerne på efterskolen havde kaldt for "hippiehåret". Senere var det blevet mere almindeligt at lade sit garn gro næsten skulderlangt. Rudi havde "altid" rendt rundt a la pirat med tendens til krøller. Stærkt genkendelig, helt sin egen stil.

Piloten og to stewardesser trak hver deres lille fikse kuffert efter sig. Christian lod som om han tjekkede sin telefon. Samtidig kvitteredes der med et blik, der omhyggeligt skannede ham fra tåspidsen til den lyse hårtop. En varm bølge, et behageligt pust. Som at stige ud af flyet på Tenerife og blive mødt af et lunt løfte. Men fyren her kom tydeligvis fra Østen. Varmt, gyldent sand, kølende springvand, persiske tæpper og små sarte glas med sødet te og ... Christians egne blå blev suget ind i et par overraskende grønne og funklende. Altid fantastisk, når det endte med den stærke kontakt. Fremfor at den fremmede havde travlt med at dvæle ved alle mulige og umulige steder på Christians krop. Den farvede trio trillede

videre. Kvindernes dragter sad som støbt. De høje hæle klikkede arrogant mod klinkerne. "Vend dig om," tænkte Christian. Lidt længere henne fik han ønsket opfyldt. Piloten krummede noget sammen, nok et stykke papir eller en serviet. Han sigtede mod en affaldsbeholder, hvilket udstyrede ham en undskyldning for at dreje sig halvt. Hovedet med kasketten fortsatte, og der blev spejdet frisk efter Christian, der stod limet til samme plet. Så var det ovre, med et sart drys af kardemomme.

"Halvhjerne," tjattede Rudi ham bagi med en gratisavis. En eller anden dag gik det galt. Eller rettere: en eller anden dag fik Rudi lejlighed til at fyre hele batteriet af startende med *Schlampe* og *pédale* og det, der var værre. Eller intet af det. Hvad der nu stak ham. Christian anede det ærlig talt ikke ... Teheran, slog det ham ud af det blå. En anden krig, en anden tyrant. En anden uovervindelig tro på, at ens projekt berettigede til at tvære tusinder af uskyldige ud.

For at vende tilbage til sommerferien. Rudi var klogere end som så. Ikke noget med at lade næste, levende billede – det vil sige en fremtidig flirt eller kæreste – ligge og gispe efter luft i revnen mellem Katja og Christian. En spidsrod af format. Det bød man ingen, så meget vidste han dog.

Christian virrede med hovedet og smågrinte. Som han kunne sige det.

"Jeg fik flashback nede på wc'et," bemærkede Rudi og tænkte på Tyskland.

"Hvis det handlede om at skylle pudset væk, så var det meget effektivt. Vi andre kan godt tage et brusebad, uden at det antager bibelske dimensioner."

"Jeg slog det lige op. Der er noget, der hedder Hotel Østerport. Så kan I tage brunch i morgen, inden de rejser."

"Jeg tror, de bare helst vil hjem hurtigst muligt."

All-right. Ingen regler uden undtagelser. Rudi vendte på noget distraherende vis tilbage til ferieideerne.

"Hvis hun er sjov og pakker let, må du godt tage én med. Så kan tøserne holde strikkeklub, mens vi hviler ørene ... Så passer pengene med to dobbeltværelser. Jeg skal nok greje frøken Delacroix. Men kun ..." Løftede Rudi en alvorlig pegefinger. "Kun hvis det er én, som kan tage noget gas, og hun har haft kørekort i mindst otte år."

"Hvad fanden skal jeg med en halvgammel gimpe?" udbrød Christian

"Hvad skal du med en ung?"

"Shut the fuck up ..." langede han automatisk ud efter vennen, der undveg og strøg ud af skydedørene, ud i kulden, højre om.

Christian satte efter. Der var småfedtet. Utroligt, at den anden kunne skyde så høj fart i sine glatte Conversestøvler. Det var ikke noget problem for Christian at indhente Rudi, der var en sprinter og altid løb akut tør for krudt. Men han gad ikke. Han så Rudi forsvinde ind ad døren til Terminal 3. Snefuggene faldt mageligt i store, luftige flager. Christian standsede foran døren. Fiskede et fnug med tungen. Rudi tog en runde i svingdøren.

"Hvad laver du?"

"Ingenting."

"Hvad med at købe en pose af de der skallede bønner til din mor? Det vil hun sætte pris på."

"Nå, ja."

"Har de en kaffekværn?"

"Hvor skal jeg vide det fra?" traskede Christian med indenfor.

På etagen over dem, ved rækværket, danderede de to bronzekvinder. Nysgerrige på, hvor næste tur gik hen, og hvad den bød på. Det havde Christian altid tænkt. At de lignede to, der satsede hårdt på at blive samlet op. Det blev så ikke af ham. Sikkert udmærkede og hamrende søde personer, men det virkede ikke.

*

Lille, pudseløjerlige Nete tog en kikkert frem fra sin skolerygsæk. Nu måtte de blive hvor de var, indtil de spottede en ørn. Det var fup med et sted med det navn, uden at der var en eneste ørn. Bag dem lød et meget højt vræl. Rudi, der molesterede Katja. Hun slog sgu osse hårdt, helt uden at eje Rudis rå muskelstyrke. Rudis stemme gjaldede mellem stenene på den vældige, men ret øde terrasse.

"Ikke for noget. Det regner - tosser."

Nete finjusterede kikkertens indstillinger. Christian mærkede noget vådt bryde gennem en syning på hans Helly Hansen-anorak.

"De kommer frem. Bare rolig. De skal jo ha' noget mad," konstaterede Nete snusfornuftigt.

*

Tekst © Marianne Lapp 2018

Hvis du vil læse mere om Christian, Rudi og Katja og de andre, kan du gøre det i bogen **Et strejf af vanvid**.

Den kan købes i internetboghandlere fra medio november 2018.

Denne novelle er fiktion. Tid og rum er tilpasset efter historien, og enhver lighed med levende eller afdøde personer er tilfældig. Meninger og udsagn er personernes eller fortællerens og må ikke forveksles med forfatterens.

Må ikke kopieres, distribueres eller gengives uden aftale med forfatteren.